

Kfv.I.35.043/2008/6.szám

[16--8] ...

Osztja a Legfelsőbb Bíróság a megyei bíróság jogi álláspontját a tekintetben, hogy az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 97. § (4) és (6) bekezdései értelmében az adóhatóság kötelessége a tényállás tisztázása, és a bizonyítási eljárás lefolytatása során az adózó javára szóló tényeket is fel kell tárnia. **Az ellenőrzés és az adóigazgatási eljárás során az adózó számára lehetőséget kell adni arra, hogy bizonyítékait előterjessze, és az adóhatóságnak a határozathozatal során valamennyi bizonyítékot egyenként és a többivel egybevetve is meg kell vizsgálnia.** Ezért a perbeli esetben a megyei bíróság - figyelemmel a Pp. 164. § (1) bekezdésére, és a 336/A. § (2) bekezdésére is - helyesen járt el akkor, amikor a felperes által kért bizonyítást fogatosította.

Az adólevonási jog az előzetesen felszámított adó összegét hitelesen igazoló dokumentum, számla birtokában gyakorolható (Áfa tv. 32. § (1) bekezdés a) pontja, 35. § (1) bekezdés a) pontja). A könyvvitelben rögzített és a beszámolóban szereplő tételeknek a valóságban is megtalálhatóknak, bizonyíthatóknak, kívülállóknak által is megállapíthatóknak kell lenniük. Értékelésük meg kell, hogy feleljen az Sztv-ben előírt számviteli elveknek és az azokhoz kapcsolódó értékelési eljárásoknak (a valódiság elve). (Sztv. 15. § (3) bekezdése) A nyilvántartásokba csak szabályszerűen kiállított bizonylat alapján lehet bejegyezni, szabályszerűnek pedig az a bizonylat minősül, amit a valóságnak és a jogszabályi előírásoknak megfelelően állítottak ki (Sztv. 165-166. §-ai).

A perbeli esetben rendelkezésre álló számviteli bizonylatok (szállítólevelek, mérlegjegyek) nem igazolhatják a számlakibocsátó társaságok valós teljesítését, mivel ezeket a bizonylatokat nem ők szerezték be és ezek nem az ő nevükre, hanem a felperesére kerültek kiállításra. A tanúk a perben nem vitásan nyilatkoztak a beszállítói teljesítés tekintetében, de nem csatoltak dokumentumokat az igen jelentős mennyiségű és értékű, felperes felé leszámlázott hulladék eredetének, e készlet feletti rendelkezési, továbbértékesítési joguknak az igazolására, nyilatkozataikban foglaltak valóságtartalmának alátámasztására. E tekintetben nem áll rendelkezésre pl: szerződés, készletnyilvántartás, fuvarlevél vagy más olyan egyéb számviteli bizonylat, amelyből a számlakibocsátó társaságok által kiszámlázott hulladék eredete megállapítható lenne. A tranzitszállítás ténye a perbeli esetben nem vitásan egy olyan fontos körülmény, ami a számlák szerinti gazdasági események vizsgálatánál nem hagyható figyelmen kívül. A tranzitszállítás, valamint a felperes és az L. Kft. közötti keretszerződés azonban - a szállítólevelek és mérlegjegyek tartalmára figyelemmel - nem igazolja azt, hogy ténylegesen a számlakibocsátó társaságok lettek voltak a felperes szállítói, mivel erre nézve adatot egyik sem tartalmaz.

Az engedélyek megléte, vagy hiánya, ezek valós vagy hamisított volta, illetve a számlakibocsátó társaságok adózási morálja, tárgyi eszközeinek, illetve alkalmazottainak száma, telephelyeinek léte vagy fellelhetlensége az adózó adólevonási jogát - valós gazdasági esemény, hiteles számla esetén - valóban nem befolyásolhatja. Az ezekkel kapcsolatos adatok és körülmények azonban más egyéb adattal és körülménnyel egybevetve

alátámaszthatják, vagy kétségessé tehetik a gazdasági esemény számla szerinti felek közötti tényleges megtörténtét.

A perbeli esetben a számlák szerinti gazdasági események megtörténtére egyelőre csak a számlák és a banki átutalások utalnak, és rendelkezésre állnak még különböző tanú nyilatkozatok, téves, illetve nem téves helyszíni megtekintési jegyzőkönyvek is, amelyeket az adóhatóságnak a bírósági eljárás során felvett adatokkal és az egyébként rendelkezésére álló egyéb bizonyítékokkal is egybevetve kell az új eljárás során értékelnie. Az alperesnek az új eljárásban lehetőséget kell adnia a felperesnek arra, hogy valamennyi olyan bizonyítékát az adóhatóság elé tárhassa, amelyek álláspontja szerint alkalmasak a tanúvallomásokban foglaltak, illetve a számlák tartalmi hitelességének igazolására.

A megyei bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy ha és amennyiben a bizonyítási eljárás eredményeként az állapítható meg, hogy a számlák tartalmilag hitelesek, mivel a gazdasági események a számla szerinti felek között a valóságban is végbementek, akkor szükségtelen az Áfa tv. 44. § (5) bekezdése szerinti törvényi feltételek vizsgálata.

Abban az esetben azonban, ha a felperes beszállítói nem a számla szerinti társaságok voltak, akkor a számlák tartalmi hiteltelensége nem kizárólag a számlakibocsátói magatartás miatt, hanem a felperesnek is felróhatóan következett be. Nem létező gazdasági kapcsolat, fiktív számla esetén nincs jelentősége annak, hogy az adózó vizsgálta-e vagy sem a számlakibocsátók engedélyeit, azok valóságát, eszközeit, telephelyeit...stb.

Az új eljárást - a megyei bíróság ítéletében foglaltaktól eltérően - az alperesnek mindenekelőtt a számlák tartalmi hitelességét illetően kell immár teljes körűen lefolytatnia, és e tárgyban kell megalapozott és törvényes döntést hoznia a Legfelsőbb Bíróság ítéletében kifejtett jogi álláspont figyelembevételével. Az alperes csak abban az esetben tekintheti irányadónak a megyei bíróság által új eljárásra adott iránymutatást, ha az új eljárásban azt állapítja meg, hogy a gazdasági események a valóságban is a számlák szerinti felek között mentek végbe.

...

Budapesten, 2009. évi január hó 29. napján